

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 16-án, ádvent 3. vasárnapján.

Textus: János evangéliuma 17. rész 24-26. verse: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem már a világ kezdete előtt. Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldted el engem. És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is öbennük.”

Kedves Testvéreim!

Az utolsó állomásához értünk annak a sorozatnak, amelyben az imádságot, annak különböző elemeit vetjük végig. A belső szoba csendjéből indultunk, hogy gondolkozzunk dicsőítésről, bűnvallásról, hálaadásról, kérésről, közbenjárásról. A mai napon pedig, mintegy összefoglalásképpen elérkeztünk a Gecsemáné kertjébe, ahol Jézus elmondta a főpapi imádságot. Azt az imádságot, amelyet földi életének utolsó óráiban mondott, hogy könyörögjön az ő tanítványaiért. Az ebből hallott részlet pedig azt mutatja meg nekünk, hogy mi is pontosan az imádkozás lényege. Talán azt a kérdést tehetnénk fel együtt, hogy miért is érdemes imádkozni?

Az első válaszuk így hangzik: azért, mert az imádkozásban Jézussal vagyunk együtt. Jézus így imádkozott az övéiért: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem”. „Ott legyenek velem”. Az imádkozás nem más, mint a mi Urunkkal, Krisztussal való együttlét.

Olyan ez, mint amikor valakivel leülünk beszélgetni. Annnyira belemélyedünk a beszélgetésbe, hogy észre sem vesszük, mennyi idő telt el. Nagyon sokszor a Jézussal együtt töltött idő, az imádkozással töltött idő hosszúnak tűnik. Azonban ha megnézzük, akkor kiderül, hogy egy-egy buzgóbb imádságunk is csak néhány percig tart. Ki kell mondanom, hogy nagyon kevésszer feledkezünk bele a Jézussal való együttlétünkbe. Pedig Megváltónk ezt kérte a Gecsemáné kertjében, hogy „ott legyenek velem”. Ne csak úgy felületesen, ne csak úgy, hogy odavetnek nekem néhány mondatot, hanem úgy, hogy igazán találkozzunk egymással.

A találkozáshoz mindig két félre van szükség. Ádventi hetünk alkalmával sok mindent hallottunk arról, hogy Isten meglátogatott minket. Az egyik legfontosabb üzenet azonban az volt, hogy ez a látogatás olyan, ahol a vendég nálunk is marad. Megváltónk eljött a földre, hogy aztán velünk maradjon örökké. Meg is ígérte mennybemenetele alkalmával, hogy velünk van minden napon a világ végezetéig. Úgy tűnik, hogy Isten oldaláról minden rendben van a találkozáshoz.

Ez esetben akkor a saját oldalunkon kell egy kicsit körülnéznünk. Mennyire mélyedünk el az imádkozásban? Mennyire tartjuk fontosnak azt, hogy amikor felkiáltunk, dicsőítünk, hálát adunk, könyörgünk, kérünk, bűnvallást teszünk, az valóban eljusson a címzettig, a mi Istenünkig? Találkozás csak akkor van, ha Jézussal együtt vagyunk az imádkozásban.

Tudom, hogy a hasonlat nem a legjobb, de minden imádkozásnak olyan figyelemmel kellene történnie, mint amikor valaki az utolsó gondolatait, érzéseit mondja el a családjának. Tudom, hogy ezen a földön nincsen rá többlet lehetőségem. Ezért összeszedetten, koncentráltan, minden fölösleges kitérő nélkül elmondom azt, ami lényeges. Amikor imádkozunk, akkor ugyanilyen figyelemmel szükséges elmondanunk azt, ami a lelkünkben van. Azzal az érzéssel, hogy nem szabad ezt a lehetőséget elszalasztanom. Az első üzenetként ezt vigyük magunkkal: az imádkozás minden egyes alkalma vissza nem térő alkalom arra, hogy a mi Megváltónkkal, Jézus Krisztussal együtt legyünk, ahogyan maga Jézus kérte: „ott legyenek velem”.

A másik válaszuk arra a kérdésre, hogy miért is érdemes imádkozni az, hogy így megláthatjuk Jézus dicsőségét. Ezt kérte főpapi imádságában a mi Urunk: „lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál”. Lássák az én dicsőségemet. Az imádkozás bepillantás Jézus dicsőségébe.

Most nem másokról beszélek, hanem saját magamról. Én nem mindig érzékelem ezt a csodát. Sőt, ha egészen őszinte vagyok magamhoz, akkor azt kell kimondanom, hogy csak ritkán érzem a csodát, hogy imádkozással láthatom a mi Urunk dicsőségét. Mit jelent ugyanis ez az érzés? Azt, hogy elfelejtek mindent, ami ezen a földön körülvesz, és csak azt látom, ami Jézushoz köt. Nagyon röviden mondhatom azt is, hogy ez az érzés az, amikor átélem a Jézussal való találkozás boldogságát.

A boldogságkutatók ugyanis azt mondják, hogy nem azon múlik a boldogság, hogy mi az, amivel foglalkozom, hanem az, hogy mennyire mélyülök el benne, és mennyire feledkezem bele abba a pillanatba. Az imádkozás a boldogság pillanata. Érdemes kipróbálni. Érdemes megteremtetni ennek a külső feltételeit is.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 16-án, ádvent 3. vasárnapján.

Érdemes kikapcsolni, nem csak a telefonunkat, meg az okos eszközeinket, hanem a másfelé elkészülő gondolatainkat. Olyan sokszor kapom magam azon, hogy imádság közben elkezdek gondolkodni valami máson. Hát így nem lesz boldog találkozás, így nem lesz elmélyülés, így nem látom meg a dicsőséget!

Ahhoz hasonlít ez az érzés, mint amit a tanítványok éltek meg a megdicsőülés hegyén. Felment Péter, Jakab és János Jézussal együtt egy magas hegyre. Együtt voltak. Biztosan azért, hogy imádkozzanak is. Aztán megjelent Mózes és Illés, és elkezdtek beszélgetni a Megváltóval. Majd Jézus arca és ruhája elváltott, és hang is hallatszott a mennyből. Péter azonnal levette, hogy ez fantasztikus dolog. Azt mondta, hogy jó nekünk itt lennünk. Nem azzal találkozott, mint ami megszokott, nem a földivel, hanem a mennyeivel.

Amikor Jézus azt kérte a főpapi imádságban, hogy mi lássuk az ő dicsőségét, akkor erre gondolt. Éljük át minél többször, hogy minden hétköznapit magunk mögött hagyunk, hogy meglássuk azt, ami mennyei és legyen meg bennünk az a boldogító érzés, hogy olyat láttunk, amit a rohanás közben nem láthatunk: mennyei dicsőséget.

Végül pedig még egy választ adjunk arra a kérdésre, hogy miért is érdemes imádkozni? Azért, hogy Krisztus szeretetével töltekezzünk be. Ezt kérte a mi Megváltónk: „a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen”.

Az imádkozás nem egyirányú utca. Már láthattuk abból is, hogy a találkozás érdekében Isten felénk lépett. Láthattuk abból is, hogy megpillanthatjuk Jézus dicsőségét. Ezen túl azonban még ajándékot is kapunk. Nem olyat, ami elmúlik, amivel aztán a későbbiekben nem tudunk mit kezdeni, hanem olyan, ami örökre megmarad. Ez Isten szeretete, amellyel Jézust szerette, és szereti.

Az imádkozás a szeretettel való feltöltekezés. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor az akkumulátoros készülékeinket töltőre tesszük. Hosszú távon nem tudnak működni a töltő nélkül, de egy darabig igen. Minden imádkozó ember így tudja a lelkét, az életét feltölteni szeretettel. Egy darabig tudunk adni szeretetet, de egy idő után elfogy, és akkor töltésre van szükség. A jó hírem az, hogy ez a töltés korlátlan számban ismételtető meg. Minden egyes alkalommal, amikor Jézussal együtt vagyok, akkor ezt élem meg.

A szeretet pedig nem akad meg az én életemben. Pontosan úgy, mint ahogyan egy-egy eszköznek óriási szerepe van abban, hogy az életünket megkönnyítse, úgy a szeretet által a mi életünk is lehet olyan eszköz Isten kezében, ami mások életét megkönnyíti és szebbé teszi. Ha mi feltöltekezzünk szeretettel, és ennek megfelelően fogunk működni, akkor a szeretetből fakad mindaz, amit Pál apostol megfogalmaz a szeretet himnuszában, hogy akiben ott van a szeretet, az türelmes, jóságos; nem irigykedik, nem kérkedik, nem fualkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

Szeretett Testvéreim! Nem tudom, hogy ki hogyan van vele, de én szeretném úgy eltölteni ezt a hátralévő adventi időszakot, és szeretném megélni úgy az ünnepeket, hogy abban jelen legyen a dicsőség, a szeretet, benne legyen maga Jézus. Megváltónk is ezért imádkozott: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál... hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is öbennük.”

Amen!